

000214-1

Dokonalost resp. snaha o dokonalost ničí filosofii v jejím bytostném poslání. Filosofie přímo z podstaty věci musí troskotat, musí selhávat, nakonec dokonce umlkat. Ovšem ne každé ztroskotání, ne každé selhání, ne každé umlknutí a mlčení je filosoficky legitimní. Filosofie je – to je ten „malý“ rozdíl od staré řecké tradice, která neměla pořádný pojem pravdy a místo něho měla jen „neskrytost“ a jen proto musela mluvit o moudrosti – láska k pravdě, a ještě víc touha po pravdě, odevzdanost pravdě – a to vše s vědomím, že já tu pravdu nemám, že nejsem jejím pánem, nýbrž naopak ona je pánem mým, nebo – jak říká Rádl – že ona má mne, že já nemám žádného vlastního opodstatnění leč v ní, že jsem tím, kým jsem, jen ve vztahu k ní a především v jejím vztahu ke mně. Filosofie, která se stará o svou dokonalost, o své mistrovství, o svou virtuozitu, přestává experimentovat, jen završuje – a to je právě konec skutečné, pravdivé, pravé filosofie.

(Praha, 000214-1.)